

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 10. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — EEK un Turcijas asociācijas līgums — Papildprotokols — 41. panta 1. punkts — Turcijas valstspiederīgo ģimenes locekļu uzturēšanās tiesības — Valsts tiesiskais regulējums, kurā ģimenes loceklim, kurš vēlas ieceļot valsts teritorijā, prasīts pierādīt valodas pamatzināšanas — Pieļaujamība — Direktīva 2003/86/EK — Ģimenes atkalapvienošanās — 7. panta 2. punkts — Saderīgums

Lieta C-138/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Berlin* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 13. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 19. martā, tiesvedībā

Naime Dogan

pret

Bundesrepublik Deutschland.

TIESA (otrā palata)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referents), tiesneši Ž. L. Da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretāre A. Impelicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 5. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko iesniedza

— *Naime Dogan* vārdā – *C. Käss, Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,

— Dānijas valdības vārdā – *M. Wolff*, *C. Thorning* un *V. Pasternak Jørgensen*, pārstāvji,

— Nīderlandes valdības vārdā – *J. Langer* un *M. Bulterman*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,

* Tiesvedības valdoa – vācu.

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande, M. Kellerbauer* un *W. Bogensberger*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 30. aprīļa tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt papildprotokola, kas parakstīts 1970. gada 23. novembrī Briselē un kas Eiropas Ekonomikas Kopienas vārdā noslēgts, atzīts un apstiprināts ar Padomes 1972. gada 19. decembra Regulu (EEK) Nr. 2760/72, ar kuru noslēdz 1970. gada 23. novembrī parakstīto papildprotokolu un finanšu protokolu Nolīgumam par asociācijas izveidi starp Eiropas Ekonomikas kopienas un Turciju un paredz pasākumus, kas pieņemami to spēkā stāšanās nolūkā (OV L 293, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Papildprotokols”), 41. panta 1. punktu. Šo nolīgumu 1963. gada 12. septembrī Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, un EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses, un tas [EEK] vārdā tika noslēgts, atzīts un apstiprināts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu Nr. 64/732/EEK (OV 1964, 217, 3685. lpp.; turpmāk tekstā – “Asociācijas līgums”). Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas arī uz Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvas 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanu (OV L 251, 12. lpp.) 7. panta 2. punkta pirmās daļas interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *N. Dogan* un *Bundesrepublik Deutschland* sakarā ar to, ka pēdējā ir noraidījusi viņas prasību izsniegt vīzu saistībā ar ģimenes atkalapvienošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Asociācijas līgums

- 3 Saskaņā ar Asociācijas līguma 2. panta 1. punktu līguma mērķis ir veicināt līgumslēdzēju pušu savstarpējo tirdzniecības un ekonomisko attiecību nostiprināšanu un līdzsvaru, pilnībā ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt Turcijas ekonomikas paātrinātu attīstību un paaugstināt Turcijas tautas nodarbinātības līmeni un dzīves apstākļus.
- 4 Atbilstoši Asociācijas līguma 12. pantam “Līgumslēdzējas puses vienojas iedvesmoties no [EKL 39.], [40.] un [41. panta], lai pakāpeniski savā starpā ieviestu darba ņēmēju brīvu pārvietošanu”, un saskaņā ar šī nolīguma 13. pantu šīs puses “vienojas iedvesmoties no [EKL 43.] līdz [46. panta], tos ieskaitot, un [EKL 48. panta], lai savā starpā novērstu brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus”.

Papildprotokols

- 5 Atbilstoši Papildprotokola 62. pantam tas un tā pielikumi ir Asociācijas līguma sastāvdaļa.
- 6 Papildprotokola 41. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Līgumslēdzējas puses atturas ieviest savā starpā jaunus ierobežojumus brīvībai veikt uzņēmējdarbību un brīvībai sniegt pakalpojumus.”

Direktīva 2003/86

7 Direktīvas 2003/86 1. pantā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir paredzēt nosacījumus ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi uzturas dalībvalstu teritorijā.”

8 Šīs direktīvas 4. panta 1. punktā ir noteikts:

“Saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, kā arī 16. pantu, dalībvalstis atļauj šādu ģimenes locekļu iebraukšanu un uzturēšanos:

a) apgādnieka laulātais;

[..].”

9 Minētās direktīvas 6. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis var noraidīt ģimenes locekļu ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, pamatojoties uz sabiedrisko kārtību, valsts drošību un sabiedrības veselību.”

10 Direktīvas 2003/86 7. pants ir izteikts šādi:

“1. Ja iesniegts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanu, atbilstošā dalībvalsts var pieprasīt personai, kas iesniegusi pieteikumu, nodrošināt pierādījumus, ka apgādniekam ir:

a) pajumte, kas uzskatāma par normālu salīdzinot ar ģimenes dzīvesvietu tajā pašā reģionā un kas atbilst vispārējiem higiēnas un drošības standartiem, kas ir spēkā atbilstošajā dalībvalstī;

b) apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz attiecīgās dalībvalsts pilsoņiem pašiem vai viņa/viņas ģimenes locekļiem;

c) stabili un pastāvīgi ienākumi, kas ir pietiekami, lai uzturētu sevi un savas ģimenes locekļus, neizmantojot attiecīgās dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu. Dalībvalstis novērtē minētos ienākumus atkarībā no to veida un pastāvīguma, un var ņemt vērā valsts minimālo algu un pensiju līmeni, kā arī ģimenes locekļu skaitu.

2. Dalībvalstis var pieprasīt trešo valstu pilsoņiem īstenot integrācijas pasākumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

Attiecībā uz bēgļiem un/vai bēgļu ģimenes locekļiem, kas noteikti 12. pantā, pirmajā daļā minētos integrācijas pasākumus var noteikt tikai, ja personām ir piešķirta ģimenes atkalapvienošanās atļauja.”

11 Šīs direktīvas 17. pantā ir paredzēts:

“Dalībvalstis pienācīgi ņem vērā personas ģimenes attiecību veidu un pastāvību, viņa uzturēšanās laiku dalībvalstī un ģimenes, kultūras vai sociālo saišu esamību ar savu izcelsmes valsti, ja pieteikumu noraida, atsauc vai atsaka pagarināt uzturēšanās atļauju vai lemj par apgādnieka un viņa ģimenes locekļu izraidīšanu no valsts.”

Vācijas tiesības

12 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pieprasītās vīzas izsniegšanu reglamentē šādas Vācijas Likuma par ārvalstnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā (*Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet*; turpmāk tekstā – “Likums par ārvalstnieku uzturēšanos”), redakcijā, kas publicēta 2008. gada 25. februārī (*BGBI.* 2008 I, 162. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2013. gada 21. janvāra likuma 2. pantu (*BGBI.* 2013 I, 86. lpp.), normas.

13 Šī likuma 2. panta 8. punktā ir noteikts:

“Vācu valodas pamatzināšanas atbilst Eiropas Vienotās valodu prasmes līmeņa noteikšanas sistēmas (Eiropas Padomes Ministru komitejas dalībvalstīm paredzētie 1998. gada 17. marta ieteikumi Nr. R (98) 6 par Eiropas Vienoto valodu prasmes līmeņa noteikšanas sistēmu) A1 līmenim.”

14 Minētā likuma 27. panta 1. punktā ir noteikts:

“Laulības un ģimenes aizsardzībai saskaņā ar Vācijas Konstitūcijas (*Grundgesetz*) 6. pantu uzturēšanās atļauja ārvalstnieku ģimenes locekļiem tiek izsniegta un pagarināta ģimenes kopdzīves veidošanai un saglabāšanai Vācijas federatīvajā teritorijā (ģimenes atkalapvienošanās).”

15 Šī paša likuma 30. pantā ar nosaukumu “Laulāto atkalapvienošanās” ir noteikts:

“1. Ārvalstnieka laulātajam uzturēšanās atļauja uz nenoteiktu laiku ir jāizsniedz, ja

- 1) abi laulātie ir sasnieguši pilnus 18 gadus,
- 2) laulātais var izteikties vācu valodā vismaz vienkāršiem vārdiem un
- 3) ārvalstniekam ir
 - a) uzturēšanās atļauja uz nenoteiktu laiku [..].

Neraugoties uz pirmā teikuma 1) un 2) apakšpunktu, uzturēšanās atļaujas uz noteiktu laiku var tikt izsniegtas, ja

- 1) ārvalstniekam saskaņā ar šī likuma 19.–21. pantu ir uzturēšanās atļauja [konkrētai profesionālai darbībai] un laulība ir pastāvējusi jau tad, kad ārvalstnieks savu interešu centru bija pārcēlis uz Vācijas Federatīvās Republikas teritoriju [..].

Neraugoties uz pirmā teikuma 2) apakšpunktu, uzturēšanās atļaujas var tikt izsniegtas, ja

- 1) [..]
 - 2) laulātais fiziskas, garīgas slimības vai maņu orgānu darbības traucējumu dēļ nespēj pierādīt pamatzināšanas vācu valodā;
- [..].”

16 No lēmuma par prejudiciālu jautājuma uzdošanu izriet, ka Likuma par ārvalstnieku uzturēšanos 30. panta 1. punkta pirmā teikuma 2) apakšpunkts tika ieviests ar 2007. gada 19. augusta Likumu par Eiropas Savienības direktīvu uzturēšanās tiesību un patvēruma tiesību jomā transponēšanu (*Gesetz zur Umsetzung aufenthalts- und asylrechtlicher Richtlinien der Europäischen Union*) (*BGBI.* 2007 I, 1970. lpp.).

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 17 Prasītāja pamatlietā ir Turcijas valstspiederīgā, kas dzimusi 1970. gadā Turcijā un dzīvo šajā valstī. Viņa prasa izsniegt vīzu saistībā ar ģimenes atkalapvienošanos ar viņas 1964. gadā dzimušu laulāto, arī Turcijas pilsoni, kas dzīvo Vācijā kopš 1998. gada.
- 18 Kopš 2002. gada *Dogan* k-gam ir uzturēšanās atļauja uz noteiktu laiku, kas pēc tam kļūva par uzturēšanās atļauju uz nenoteiktu laiku. Viņš ir sabiedrības ar ierobežotu atbildību vadītājs un daļu vairākuma īpašnieks. Šobrīd viņš vēl joprojām turpina veikt šo darbību.
- 19 2011. gada 18. janvārī *N. Dogan* Vācijas vēstniecībā Ankarā (Turcija) prasīja izsniegt vīzu saistībā ar laulāto un bērnu atkalapvienošanos viņai un pirmo reizi – diviem viņas bērniem. Šajā nolūkā viņa it īpaši bija pievienojusi Gētes institūta atestātu par A1 limeņa valodas testu, ko tā nokārtoja 2010. gada 28. septembrī un kurā ieguva atzīmi “apmierinoši” (62 punkti no 100). Viņas rezultāts testa rakstiskajā daļā bija 14,11 punkti no 25.
- 20 Kā norāda Vācijas vēstniecība, prasītāja tomēr ir analfabēte. Viņa esot nokārtojusi testu, atzīmējot uz labu laimi atbildes anketā ar vairākām izvēlnēm, un trīs pamatfrāzes viņa esot iemācījusies no galvas un uzrakstījusi.
- 21 Tā kā nav pierādījumu par vācu valodas zināšanām, Vācijas vēstniecība noraidīja *N. Dogan* pieteikumu ar 2011. gada 23. marta lēmumu. Prasītāja pamatlietā šo lēmumu neapstrīdēja, bet šajā pašā vēstniecībā 2011. gada 26. jūlijā iesniedza jaunu pieteikumu izsniegt vīzu saistībā ar ģimenes atkalapvienošanos tikai viņai, un šī vēstniecība no jauna noraidīja šo pieteikumu ar 2011. gada 31. oktobra lēmumu.
- 22 Pēc pārskatīšanas lūguma (“Remonstration”), ko prasītāja iesniedza ar advokāta starpniecību 2011. gada 15. novembrī, Vācijas vēstniecība Ankarā atcēla savu sākotnējo lēmumu un aizstāja to ar 2012. gada 24. janvāra lēmumu par “Remonstration”, ar kuru ir noraidīts arī šis pieteikums ar pamatojumu, ka prasītājai pamatlietā nav vajadzīgo valodas zināšanu, jo viņa ir analfabēte.
- 23 Prasītāja, apgalvojot, ka viņai ir vajadzīgās valodas zināšanas, un turklāt uzskatot, ka vācu valodas zināšanu pārbaudījums pārkāpj aizliegumu *de reformatio in peius*, kas izriet no Asociācijas līguma, cēla *Verwaltungsgericht Berlin* [Berlīnes administratīvajā tiesā] prasību par 2012. gada 24. janvāra lēmumu.
- 24 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Berlin* nolēma atlikt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai Papildprotokola [...] par pasākumiem, kas jāveic asociācijas, kas izveidota ar [Asociācijas] līgumu, pārejas posmā, 41. panta 1. punktam ir pretrunā pēc minēto noteikumu stāšanās spēkā ieviesta valsts tiesību norma, kurā ir paredzēts, ka nosacījums Turcijas valstspiederīgā, kam ir Papildprotokola [...] 41. panta 1. punktā noteiktais juridiskais statuss, ģimenes locekļa pirmreizējai ieceļošanai [Vācijas Federatīvās Republikas] teritorijā ir tāds, ka šis ģimenes loceklis pirms ieceļošanas pierāda savu prasmi izteikties vācu valodā vienkāršiem vārdiem?
 - 2) Vai Direktīvas 2003/86 [...] 7. panta 2. punkta pirmā daļa ir pretrunā 1) jautājumā minētajai valsts tiesību normai?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 25 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Papildprotokola 41. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzula, kas paredzēta minētajā pantā, liedz tādu valsts tiesību normu, kas ieviesta pēc minētā papildprotokola stāšanās spēkā attiecīgajā dalībvalstī, kurā Turcijas valstspiederīgo, kas dzīvo minētajā dalībvalstī, laulātajiem, kas vēlas ieceļot šīs valsts teritorijā saistībā ar ģimenes atkalapvienošanu, ir paredzēts nosacījums par pierādījumu, ka iepriekš ir iegūtas šīs dalībvalsts oficiālās valodas pamatzināšanas.
- 26 Vispirms ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ar Papildprotokola 41. panta 1. punktā minēto “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulu vispārīgi tiek aizliegts veikt tādus jaunus pasākumus, kuru mērķis vai sekas būtu tādas, ka Turcijas valstspiederīgo iespēja izmantot brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību valsts teritorijā tiktu pakļauta stingrākiem nosacījumiem, nekā bija piemērojami datumā, kad attiecīgajā dalībvalstī stājās spēkā Papildprotokols (spriedums *Dereci* u.c., C-256/11, EU:C:2011:734, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Ir atzīts arī, ka šī tiesību norma nepieļauj, ka pēc datuma, kad uzņēmējā dalībvalstī stājās spēkā tiesību akts, kura daļa ir šī tiesību norma, tiek ieviesti jebkādi jauni ierobežojumi brīvības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvības izmantošanai, ieskaitot tādus, kas attiecas uz materiālajiem un/vai procesuālajiem nosacījumiem tādu Turcijas valstspiederīgo pirmreizējai uzņemšanai attiecīgās dalībvalsts teritorijā, kuri vēlas tajā izmantot minētās ekonomiskās brīvības (spriedums *Oguz*, C-186/10, EU:C:2011:509, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Visbeidzot, atbilstoši Tiesas judikatūrai neatkarīgi no tā, vai tas būtu saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzula var attiekties uz Turcijas pilsoņu ieceļošanas un uzturēšanās dalībvalstu teritorijā nosacījumiem tikai tiktāl, ciktāl tā ir saistīta ar saimnieciskas darbības veikšanu (spriedums *Demirkan*, C-221/11, EU:C:2013:583, 55. punkts).
- 29 Šajā gadījumā ir skaidrs, ka aplūkotā valsts tiesību norma ir ieviesta pēc 1973. gada 1. janvāra, datuma, kad attiecīgajā dalībvalstī stājās spēkā Papildprotokols, un ka ar to ir padarīti sarežģītāki nosacījumi ģimenes atkalapvienošanās jomā, kas pastāvēja iepriekš attiecībā uz šajā dalībvalstī dzīvojošu ārvalstnieku laulātajiem, tādējādi apgrūtinot minēto atkalapvienošanu.
- 30 Turklāt no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *N. Dogan* vēlas ieceļot attiecīgās dalībvalsts teritorijā nevis, lai izmantotu pakalpojumu sniegšanas brīvību vai brīvību veikt uzņēmējdarbību, bet lai pievienotos savam laulātajam, kas tajā dzīvo, nolūkā dzīvot ar viņu ģimenes dzīvi.
- 31 Visbeidzot, arī no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *Dogan* k-gs ir Turcijas valstspiederīgais, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī kopš 1998. gada un kam kā sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kuras daļu vairākuma īpašnieks viņš ir, vadītājam ir ienākumi no darba, kas nav algots darbs (skat. šajā ziņā spriedumu *Asscher*, C-107/94, EU:C:1996:251, 26. punkts). Šādos apstākļos uz *Dogan* k-ga situāciju attiecas brīvība veikt uzņēmējdarbību.
- 32 Līdz ar to pamatlietā aplūkotās valsts tiesību normas saderība ar “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulu, kas noteikta Papildprotokola 41. panta 1. punktā, ir jāanalizē, ievērojot to, ka *Dogan* k-gs īsteno savu brīvību veikt uzņēmējdarbību.

- 33 Tādējādi ir jāpārbauda, vai saistībā ar ģimenes atkalapvienošanas jauna tiesiskā regulējuma ieviešana, kas padara sarežģītākus Turcijas valstspiederīgo, kas dzīvo dalībvalstī, laulāto pirmās ieceļošanas nosacījumus salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami datumā, kad attiecīgajā dalībvalstī stājās spēkā šis papildprotokols, var būt minēto Turcijas valstspiederīgo brīvības veikt uzņēmējdarbību “jauns ierobežojums” Papildprotokola 41. panta 1. punkta izpratnē.
- 34 Šajā ziņā jānorāda, ka Tiesa ir nospriedusi, ka ģimenes atkalapvienošanās ir līdzeklis, kas ir nepieciešams, lai būtu iespējama Turcijas darba ņēmēju, kas pieder pie dalībvalstu darba tirgus, ģimenes dzīve, kas palīdz uzlabot viņu uzturēšanās kvalitāti, kā arī tos integrēt šajās valstīs (skat. spriedumu *Dülger*, C-451/11, EU:C:2012:504, 42. punkts).
- 35 Turcijas valstspiederīgā lēmumam apmesties dalībvalstī, lai pastāvīgi veiktu saimniecisko darbību, var būt negatīva ietekme, ja šis dalībvalsts tiesību akti padara sarežģītu vai neiespējamu ģimenes atkalapvienošanas tādējādi, ka minētajam valstspiederīgajam attiecīgajā situācijā var būt jāizvēlas starp darbību attiecīgajā dalībvalstī un viņa ģimenes dzīvi Turcijā.
- 36 Tādējādi jāuzskata, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ģimenes atkalapvienošanās ir padarīta sarežģītāka, apgrūtinot Turcijas valstspiederīgo laulāto pirmās ieceļošanas attiecīgās dalībvalsts teritorijā nosacījumus salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami laikā, kad stājās spēkā Papildprotokols, ir minēto Turcijas valstspiederīgo brīvības nodarboties ar uzņēmējdarbību “jauns ierobežojums” Papildprotokola 41. panta 1. punkta izpratnē.
- 37 Visbeidzot, jānorāda, ka ierobežojums, kura mērķis vai sekas ir ierobežojošāku nosacījumu noteikšana Turcijas pilsoņiem brīvības veikt uzņēmējdarbību valsts teritorijā izmantošanai nekā tie, kas bija piemērojami papildprotokola spēkā stāšanās datumā, ir aizliegts, izņemot, ja tas ir attaisnots ar primāru vispārēju interešu apsvērumu vai arī ir piemērots, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai (skat. pēc analogijas spriedumu *Demir*, C-225/12, EU:C:2013:725, 40. punkts).
- 38 Šajā ziņā, pieņemot, ka Vācijas valdības norādītais pamatojums, proti, piespiedu laulību novēršana un integrācijas veicināšana, var būtu primāri vispārēju interešu apsvērumi, tomēr tāda valsts tiesību norma, kāda tiek aplūkota pamatlietā, pārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, jo pietiekamu valodas zināšanu iegūšanas pierādījumu neesamība automātiski rada ģimenes atkalapvienošanās pieteikuma noraidījumu, neņemot vērā katra gadījuma īpašos apstākļus.
- 39 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Papildprotokola 41. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzula, kas ir paredzēta šajā tiesību normā, liedz tādu valsts tiesību normu, kas ir ieviesta pēc minētā papildprotokola stāšanās spēkā attiecīgajā dalībvalstī un ar kuru Turcijas valstspiederīgo, kas dzīvo šīs valsts teritorijā, laulātajiem, kas vēlas ieceļot šīs valsts teritorijā ģimenes atkalapvienošanās nolūkā, ir noteikts nosacījums par iepriekšēju šīs dalībvalsts oficiālās valodas pamatzināšanu iegūšanu.

Par otro jautājumu

- 40 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, atbilde uz otro jautājumu nav jāsniedz.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospiež:

Papildprotokola, kas parakstīts 1970. gada 23. novembrī Briselē un kas Eiropas Ekonomikas Kopienas vārdā noslēgts, atzīts un apstiprināts ar Padomes 1972. gada 19. decembra Regulu (EEK) Nr. 2760/72, ar kuru noslēdz 1970. gada 23. novembrī parakstīto papildprotokolu un finanšu protokolu Nolīgumam par asociācijas izveidi starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Turciju un paredz pasākumus, kas pieņemami to spēkā stāšanās nolūkā, 41. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzula, kas ir paredzēta šajā tiesību normā, liedz tādu valsts tiesību normu, kas ir ieviesta pēc minētā papildprotokola stāšanās spēkā attiecīgajā dalībvalstī un ar kuru Turcijas valstspiederīgo, kas dzīvo šīs valsts teritorijā, laulātājiem, kas vēlas ieceļot šīs valsts teritorijā ģimenes atkalapvienošanās nolūkā, ir noteikts nosacījums par iepriekšēju šīs dalībvalsts oficiālās valodas pamatzināšanu iegūšanu.

Paraksti